

Markó Béla

Mielőtt kialudna

Míg kívül egyre ráncosabb az alma,
mind édesebb lesz ott belül a húsa,
fel-felhevül még, fel-felizzik újra,
mielőtt kialudna, s aranybarna

sárrá rothadna, telt, sugárzó mézet
csurgat reánk a kert, a foltos körte
csak kínálja magát, a szilva bőre
kettéhasad, jóllakottság és enyészet

egymásba ér, sötétül, lemerül
a tücsökodú, de még hegedül
bent a tücsök, lehet, hogy már beérett

a nyers tűz, és végképp együtt vagyunk,
lehet, hogy többé szét sem válhatunk,
mert kívül már halál, s belül még élet?

Reggeli hó a fákon

Mint egy hatalmas fehér szerkezet,
millió apró alkatrésze van,
s jár egész éjjel szinte hangtalan,
súrlódás nélkül a kertünk felett,

megáll időnként, s már forog megint,
végiggördül a puha dombokon,
meg-megakad a hegyes tornyokon,
majd megy tovább, nagy küllőkön kering,

s egyfolytában öklömnyi szikra hull
belőle mindenütt, hol elvonul,
és mindent eltakar hűvös, puha,

madár- s emberformájú hamuja,
ahogy megül a keresztfán a test,
s majd ismét mennybe száll: hát ne keresd!